

Eu nu strivesc corola de minuni a lumii de Lucian Blaga

Incadrarea in epoca literara.

-Curente si orientari literare. Receptari critice.-

Poemul deschide primul volum de versuri publicat de Lucian Blaga in 1919 - Poemele luminii. Desi Blaga are o uimitoare influenta asupra tinerei generatii poeti, comparabila doar cu cea exercitata de Barbu, primul sau volum din 1919 a fost primit rezervat de critica literara, reprosandu-i-se imagismul zgomotos. in poemele de inceput, Blaga e un "ganditor care-si ilustreaza ideile prin imagini", ne spune criticul Nicolae Manolescu.

Inainte de toate, Blaga e un poet de larga respiratie filozofica, poet al eterului si al transparentelor, asa cum Arghezi era poetul pamantului. El apartine poeziei interbelice, completand triada celor mai importanti artisti ai perioadei, alaturi de Arghezi si Barbu. Daca Barbu venea spre poezie dinspre matematica, sublimand-o, iar hermetismul sau era o cale spre poezia pura, Blaga vine spre poezie dinspre filozofie, iar alaturarea va naste una dintre cele mai originale opere interbelice. El este poetul tacerilor, al semnificatiei golurilor. Extraordinara frumusetate a versurilor sale vine din ceea ce nu spune, ci lasa sa se inteleaga. Nicolae Manolescu il caracteriza memorabil: "El e prieten al adancului, al linistii, sortit sa contemple pururi absolutul din care s-a desfacut... El are sentimentul ca nu tine de lumea aceasta, muritoare, ca, nascandu-se a pierdut paradisul".

In ceea ce priveste afilierea la una sau alta dintre orientarile interbelice, ca si Arghezi, Blaga scapa tentativei de compartimentare. El este, in egala masura, modern si traditional, sfidand incercarile de afiliere la vreo tendinta. Eugen Simion transa subiectul in Scriitori romani de azi, volumul al doilea: "Parerea generala este ca prin Blaga, traditia noastra spirituala fuzioneaza, intr-o fericita sinteza, cu spiritul poetic innoitor... Prin poezia lui se dovedeste putinta de a fi modern, sincron, universal, ramanand, in acelasi timp, legat de miturile unei spiritualitati specifice".

-Tema si semnificatiile titlului. Influenta.-

Eu nu strivesc corola de minuni a lumii este o arta poetica in care se dezvaluie nu numai crezul artistic al eului poetic, dar si relatia acestuia cu universul. Arta e cale spre integrarea in armonia lumii, de impartasire a misterului si a miracolului universal. Metafora revelatorie din titlu -"corola de minuni a lumii" ilustreaza tocmai tainele si minunile inefabile ale vietii, de care eul poetic se simte invaluit si la care participa prin propria-i creatie. Folosirea pronumelui personal in titlu e o asumare transanta a acestei poetici, influentate de un panteism evident. Sacrul se tifa peste tot, in toti si in toate, iar participarea la armonia universala e o cale de cunoastere si de impartasire a sacrului. Influenta resimtita in tot volumul este cea a lui Nietzsche, filozoful german care constituia lectura favorita a lui Blaga si a lui Barbu.

-Elemente de structura si compozitie-

Poemul are o structura moderna - o singura strofa, compusa din versuri inegale, cele scurte alternand cu cele mai lungi. Segmentarea versului nu e cea traditionala, el nu se suprapune perfect peste idei, aparand ingambamentul (continuarea ideii in versul urmator). Incipitul poemului e o reluare a titlului si o afirmare a crezului artistic: arta e o cale de participare la armonia si misterul universului. Finalule o explicatie-concluzie, in care iubirea e o forma de apropiere de univers - "Caci eu iubesc/ si flori si ochi si buze si morminte". Iubirea devine o forma de afirmare a panteismului, iar enumeratia nu face decat sa reprezinte selectiv si simbolic totalitatea miraculoasa a universului.

-Procedee si mijloace artistice. Imagini si figuri de stil.-

Constructia adversativa, procedeul favorit al lui Blaga, apare si aici, evitand o structura declarativa a versului, care ar fi diminuat abstractizarea expresiei. Desi conjunctiile adversative sunt rare - doar doua in douazeci de versuri, ne precizeaza Mircea Scailat - structurarea adversativa a discursului e clara. Primul vers contine o negatie a unei actiuni, extinsa si la versurile urmatoare: "Eu nu strivesc corola de minuni a lumii/ si nu ucid/ Cu mintea tainele, ce le-ntalnesc/ in calea mea/ in flori, in ochi, pe buze ori morminte". Forma negativa a verbelor - "nu ucid", "nu strivesc" pune in evidenta o afirmatie, o asumare, ajutata si de persoana intai singular a pronumelui personal "eu". Opozitia e clar conturata: "eu" cu "lumina mea" si altii - "lumina altora". De aceea semnificatia titlului se imbogatesti si cu o alta conotatie: "eu nu strivesc corola de minuni a lumii", spre deosebire de altii. Constructia adversativa pune in relatie cele doua tipuri de cunoastere pe care le postuleaza Blaga, dar si asumarea uneia dintre ele prin actul artistic, si anume, cunoasterea paradisiaca sau stiintifica, cea care elucideaza misterul si cunoasterea luciferica sau artistica, la care adera si Blaga, cea care nu-si propune eliminarea misterului, ci intensificarea lui. Combinatia dintre doua verbe concrete, la forma negativa - "nu ucid" si "nu strivesc" cu doi termeni abstracti - "corola de minuni a lumii" si "tainele" este originala si generatoare de sensuri noi. Enumeratia, continand patru termeni, e specifica poeziei lui Blaga, fiecare termen ilustreaza simbolic totalitatea organica a lumii. Florile reprezinta viata, frumusetea, vitalitatea, ochii sunt o trimitere la reflectare si spiritualitate, fiind considerati "oglindea sufletului", buzele inseamna comunicare, dar si evocarea erosului, iar mormintele sunt simbolul eternitatii si al mortii, care face parte si ea din acest univers.

Metafora "Lumina altora/ sugruma vraja nepatrunsului ascuns" ilustreaza cunoasterea paradisiaca, la care adera opera altora. Semnificatia termenului "lumina" este aici spirituala - opera, creatia artistica e o reflectare a sinelui, a interiorului, dar innobilata prin transfigurare si prin impartasirea sacralului, deci o "lumina". Supusa creatiei, opera capata ceva din "lumina dintai" si extazul lumii primordiale. Lumina e simbolul central al primului volum, simbol caruia i se atribuie diverse asocieri si conotatii. Lumina ar reprezenta atat un principiu metafizic ordonator al universului, cat si o echivalare a iubirii, fara sa aiba pe deplin o conotatie erotica. Singurul reper al acestui tip de iubire pare a fi baza dogmei crestine - cea "iubirea pentru aproapele tau". "Nepatrunsul ascuns" este atat misterul universului, cat si inefabilul poeziei, care trebuie sugerat, protejat, niciodata dezvaluit: "eu cu lumina mea sporesc a lumii taina". Comparatia cu lumina lunii, misterioasa lumina de penumbra, ilustreaza o credinta ferma, exprimata si in proza, in Pietre pentru templul meu din

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

1919: "Datoria noastra in fata misterului nu e sa-l lamurim, ci sa-l adancim asa de mult, incat sa-l prefacem intr-un mister si mai mare".

Repetarea in final a comparatiei de la inceputul poemului subliniaza prin adverbul "si", plasat langa simboluri, ideea importantei fiecarei parti in diversitatea universului. Conjunctia "caci" introduce o concluzie -explicatie, erosul capatand puteri ordonatoare: "Caci eu iubesc/ si flori si ochi si buze si morminte".

-Limbajul-

Limbajul nu are vizionarismul celui eminescian, e discursiv si accidentat, ilustrand idei in imagini. Totusi e lipsit de gandire plastica. Are o caracteristica alegorica pronuntata, ramanand in zona abstractului. Reprezinta o initiere intr-o realitate transcendentală, absolută .

-Versificatia-

Poezia are un vers liber, inegal, cu o segmentare arbitrara, ce pune in valoare anumite simboluri. Masura e variabila, dar absenta rimei si a ritmului nu exclude o armonie interioara a poemului.

-Modurile si timpurile verbale-

Fiind vorba de o alegorie a cunoasterii si a misterului, poezia se plaseaza in absolut, dincolo de reperele concrete ale timpului si spatiului. Aceasta realitate apriorica e reprezentata prin folosirea prezentului, ca timp absolut al poemului. El mai sugereaza simultaneitatea cuvantului si a faptei, intr-un univers in care incepe creatia.

-Concluzii-

Eu nu strivesc corola de minuni a lumii ramane arta poetica a aderarii la mister si inefabil. Desi participarea la mister si la totalitatea universului este entuziasta,, cu predispozitii spre gesturi mari si teatrale, lipsesc sentimentalismul si efuziunea lirica. Blaga este in Poemele luminii un poet "de reflectie discursiva, nu unul de traire - scrie Nicolae Manolescu - ... e un cerebral care are nostalgia existentei primare, de comuniune frenetica cu puterile si elementele lumii".